

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

XIV. Tum missa Romam legatio à Principe, Legatum in Gallias à Gregorio mitti postulavit: quem Pontifex pollicitus est brevi missurum. Verùm oborta tunc bella in regno obstiterunt ne Legatus ille ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

bat de evocandis Romam Episcopis, ut illic prima de criminibus eorum cognitio haberetur. Id ipsum Afris significari curaverat Cælestinus; qui ejus desiderio cedere noluerunt. Ea porro est ipsamet prerogativa qua Gratiani rescripto quaesita est Episcopo Romano, ut si de causa agatur Metropolitanam cujuscumque in longinqua regione positi, possit Pontifex dare iudices, à quorum sententia provocari non possit. Sed in primis observandum est in Gregorio magno obsequium ab eo præsistum regiae auctoritati, dum ita se gerit, ut in Galliam mittere personam nolit cum auctoritate extraordinaria absque postulatione Principis. Ius autem illud usque ad hæc tempora conservatum fuit. Pontifices enim Romani Legatos in Galliam mittere non possunt absque consensu Regis.

Nunc referenda sunt verba Gregorij ex epistola ad Brunichildem Reginam: *Multorum ad nos relatione pervenit---ita quosdam sacerdotes in illis partibus impudicè ac nequiter conversari ut & audire nobis opprobrium & lamentabile sit referre. Infrà: Sed quoniam eos quorum est locus hæc insequi nec sollicitudo ad requisitionem nec zelus excitat ad vindictam, (Metropolitanos intelligit) scripta ad nos vestra discurrant, ut personam, si precipitis, cum vestra auctoritatis assensu transmittamus, que unà cum aliis sacerdotibus hæc & subtiliter querere & secundum Deum debeat emendare.*

XIV. Morem Pontifici gesserunt Regina Brunichildis & nepos ejus Theodoricus Rex; qui duos Legatos Romam misere pro nonnullis negotiis. Inter mandata verò eis data, illud quoque præceptum est, ut Legatum in Gallias mitti postularent synodum illic habituram. Id mirè placuit Gregorio, qui pollicitus est se illum brevi misurum. Verùm oborta tunc in regno civilia bella obstiterunt ne Legatus ille mitteretur. *Presati autem viri magnifici filij nostri, inquit Gregorius ad Brunichildem scribens, dato capitalari inter cetera petierunt, quod sibi ex vestra perhibuere jussione mandatum, ut talis debeat à nobis in Galliis persona transmitti cuncta que contra sanctissimos canones perpetrantur omnipotenti Deo auctore possit corrigere. Infrà: Apto autem tempore, si Deo placuerit, venerande excellentie vestre desideria implere curabimus.*

XV. Ceterum omittendum non est hoc loco iudicium larum à Rege Chariberto, qui anno D L X I I I. in irritum misit sententiam depositionis à Leontio Burdigalensi Archiepiscopo & provincialibus Episcopis decretam adversus Emerium Episcopum Santonensem. Ad episcopatum ille promo-

tus fuerat jussu Regis Clotarij, qui præterea eum ab aliis Episcopis ordinari præceperat quàm à suo Metropolitanò, Leontio nimirum. Hic, post decessum Clotarij, Episcopos provinciae suae congregavit in civitate Santonenfi: in qua synodo dejectus fuit Emerius. Tum celebrata alterius electio, ejus confirmationem à Chariberto Leontius petiit per Legatos. At Charibertus, agrè ferens contemptam patris sui Clotarij auctoritatem, dejecto videlicet Emerio ab episcopatu, injuriam illam ultus est propria auctoritate; missis videlicet in provinciam viris religiosis, qui Emerium restituerent Ecclesiae Santonenfi; dicta verò multa mille aureorum Leontio Archiepiscopo, ut remeritatem ejus hac poena castigaret; reliquis verò Episcopis multa etiam indicta, sed leviori, Rem narrat Gregorius Turo-nensis his verbis: *Directis viris religiosis, Episcopum in loco restituit; dirigens etiam quosdam de Camerariis suis, qui exactis à Leontio Episcopo mille aureis, reliquos juxta possibilitatem condemnarent Episcopos. Et sic patris ultus est injuriam.*

Greg. Turon. l. 4. cap. 26.

C A P V T XX.

Synopsis.

I. Sub secunda Regum nostrorum dynastia novum jus introduclum est in Ecclesiam Gallicanam. Petium illud ex collectione Isidori, quae tum primum prodit.

II. Epistola veterum Pontificum Romanorum, quae habentur in illa collectione, sunt prorsus apocrypha citra omnem controversiam.

III. Ea collectio tribuitur Isidoro Mercatori. Tribus autem non potest Isidoro Episcopo Hispanensi. Isidorum Episcopum Seburbensem; ejus auctorem facit Chronicon Iuliani Toletani. Sed illud falsi suspitione laborat.

IV. Eodem tempore emerferunt Capitula Hadriani data Ingilramno Metensi Episcopo.

V. Iure illo novo statuitur nullum Episcopum posse judicari nisi in synodo convocata à Summo Pontifice.

VI. Sed jus illud contrarium est antiquis canonibus & decretis Pontificum Romanorum. Huic novitati occasionem dedit Concilium Sardicense. Collectio tamen Hadriani non egreditur alibi limites à synodo Nicena constitutos.

VII. Appellationem Episcopi damnati iudicandam esse Roma decernunt Capitula Hadriani. Explicatur canon Sardicensis de appellationibus. Tum indicatur innovatio adversus sententiam ejus introducta.

VIII. Præterea præcipitur ut si forte rem existimaverit iudices sibi esse suspectos, in ejus arbitrio sit an velit à Romano Pontifice causam suam judicari, an verò à Primatè Dioceseos. quod haustum est à canonibus Sardicensibus male intellectis, utique ex lege Gratiani.

Y y

Vide suprad lib. 1. cap. 4. §. 1. & cap. 5. §. 1.

Gregor. lib. 9. ep. 64.

Gregor. lib. 11. ep. 3.

Vide lib. 4. cap. 1. §. 1.